

Recenzja

dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora Panu dr hab. Ireneuszowi P. Karolewskiemu

Podstawa prawna:

pismo Dyrektora Instytutu Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego, Pana dra hab. Roberta Alberskiego, prof. U.Wr. w/w sprawie nr IPO1.441.2.2016 z 13 października 2016 roku wraz z załączoną doń dokumentacją wniosku jak również dyspozycja Ustawodawcy w art. 30 ust. 1 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz.U. RP 2016 poz. 882 z 21 czerwca 2016 roku).

Z zadowoleniem należy powitać w osobie **Pana dra hab. Ireneusza P. Karolewskiego** kolejny przykład uzyskania przez polskiego badacza stopni naukowych w zagranicznej uczelni jak i, co nie jest tutaj bez znaczenia, odnalezienia się w obcej rzeczywistości naukowo-dydaktycznej. To dobrze bowiem świadczy nie tylko, co oczywiste, o samym **Kandydacie**, ale i o jego macierzystej szkole wyższej. Jakkolwiek jednak byłoby wielkim ze strony niżej podpisanego uznanie dla tego rodzaju osiągnięć **Kandydata**, to rzetelność oceny wnioskowanego dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego wymaga zastosowania doń wyłącznie kryteriów przewidzianych przez polskiego Ustawodawcę. W art. 26 ust. 1. Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz.U. RP 2016 poz. 882 z 21 czerwca 2016 roku) czytamy zatem, że:

1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, oraz:

- 1) posiada osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym;
- 2) posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych;
- 3) posiada osiągnięcia w opiece naukowej – uczestniczyła co najmniej:
 - a) raz w charakterze promotora w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia oraz
 - b) raz w charakterze promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia lub uczestniczy w charakterze promotora w otwartym przewodzie doktorskim, oraz
 - c) dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub w przewodzie habilitacyjnym lub w postępowaniu habilitacyjnym – z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

W przeciwieństwie do łatwo weryfikowalnych w trakcie sporządzania oceny dorobku każdego kandydata punktów 2 i 3 (o czym dalej) rzeczonego ustępu 1, wyłożenie probierza określonego przez Ustawodawcę w uregulowaniu punktu 1 tego samego ustępu nastręcza poważne problemy. Powodem tych trudności jest bowiem nieostrość wprowadzonego do przepisu przez Ustawodawcę terminu „znacznie [podkreślenie recenzenta] przekraczającego wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym”. Nie jest bowiem jasne, czy w rozumieniu

Ustawodawcy ma to oznaczać konieczność dwukrotnego, a może i nawet trzykrotnego przekroczenia wymagań postawionych w postępowaniu habilitacyjnym? Pomimo tej, nazwijmy ją tutaj dla uproszczenia, ilościowej wątpliwości, pozostaje jednak bezsporne, że intencją Ustawodawcy jest, aby kandydat do tytułu naukowego profesora nie jedynie wzmiankowane kryteria habilitacyjne jako *minimum minimorum* dodatkowo spełniał, ale je – właśnie – przekroczył. W tej sytuacji przywołanie treści uregulowania art. 16 cytowanej Ustawy jako punktu odniesienia przy sporządzaniu niniejszej recenzji jest więcej niż zasadne.

1. Do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną.

2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić:

- 1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie;
- 2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

3. Obowiązek publikacji nie dotyczy osiągnięć, których przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinach nauki i sztuki lub obszarach wiedzy, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody.

Powyższe przywołanie jest tu szczególnie istotne dlatego, że w ust. 4 zacytowanego artykułu mowa jest o upoważnieniu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego do określenia w drodze rozporządzenia wspomnianych kryteriów oceny osiągnięć kandydata. Tym rozporządzeniem jest Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. RP 2011, poz. 1165). Do tego właśnie aktu prawnego odwołujemy się tutaj od razu, ponieważ zawierając rozbudowany katalog kryteriów, które zostały sformułowane w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 3 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym, pozwala na miarodajną ocenę wnioskowanego dorobku. Szczegółowy zatem ogląd dorobku naukowego **Kandydata** stosownie do § 1 wzmiankowanego Rozporządzenia wygląda wobec tego następująco:

Kryterium według § 3 pkt 2	Uwagi recenzenta
autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH)	Brak odnotowania
Kryterium według § 4 pkt 1	Uwagi recenzenta
autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście, o których mowa w § 3, dla danego obszaru wiedzy	Na podstawie „Ankiety osiągnięć Kandydata za lata 2009-2016”: 1) Monografie: 1 2) Artykuły: 9 3) Artykuły w opracowaniach zbiorowych: 19 Z w/w liczby artykułów trzy zostały opublikowane w czasopismach z listy „A” MNiSW: • Protest and Participation in Post-transformation Poland: The Case of the Committee for the Defense of Democracy (KOD), Communist and Post-Communist

	Studies 49 (3), 2016, 1-13, DOI: 10.1016/j.postcomstud.2016.06.003 • Pathologies of Deliberation in the EU, European Law Journal 17/1, 2011 • European Identity Making and Identity Transfer, Europe-Asia Studies 63/6, 2011
Kryterium według § 4 pkt 2	Uwagi recenzenta
autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych	Na podstawie „Ankiety...”: 10
Kryterium według § 4 pkt 3	Uwagi recenzenta
sumaryczny <i>impact factor</i> publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania	Brak odnotowania
Kryterium według § 4 pkt 4	Uwagi recenzenta
liczba cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS)	Brak odnotowania
Kryterium według § 4 pkt 5	Uwagi recenzenta
indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS)	Brak odnotowania
Kryterium według § 4 pkt 6	Uwagi recenzenta
kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach	Na podstawie „Ankiety...”: a) Kierowanie: 2 b) Udział: 3
Kryterium według § 4 pkt 7	Uwagi recenzenta
międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną	Na podstawie „Ankiety...”: 4
Kryterium według § 4 pkt 8	Uwagi recenzenta
wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych	Na podstawie „Ankiety...”: 25
Kryterium według § 5 pkt 1	Uwagi recenzenta
uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych	Na podstawie „Ankiety...”: 3
Kryterium według § 5 pkt 2	Uwagi recenzenta
udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji	Na podstawie „Ankiety...”: 6
Kryterium według § 5 pkt 3	Uwagi recenzenta
otrzymane nagrody i wyróżnienia	Patrz: Kryterium według § 4 pkt 7
Kryterium według § 5 pkt 4	Uwagi recenzenta
udział w konsorcjach i sieciach badawczych;	Patrz: Kryterium według § 5 pkt 1
Kryterium według § 5 pkt 5	Uwagi recenzenta
kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami	Na podstawie „Ankiety...”: 2
Kryterium według § 5 pkt 6	Uwagi recenzenta
udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism	Na podstawie „Ankiety...”: 6
Kryterium według § 5 pkt 7	Uwagi recenzenta
członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych	Na podstawie „Ankiety...”: 2
Kryterium według § 5 pkt 8	Uwagi recenzenta
osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki	Na podstawie „Ankiety...”: a) artykuły popularno-naukowe: 2 b) udział w imprezach popularyzujących naukę: 8

Kryterium według § 5 pkt 9	Uwagi recenzenta
opieka naukową nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji	Brak w wykazie przedłożonym przez Kandydata
Kryterium według § 5 pkt 10	Uwagi recenzenta
opieka naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich	Na podstawie „Ankiety...”: 3 1) Agnieszka Kormoran: „Polityka oświatowa w zakresie kształcenia i wychowania międzykulturowego na dolnośląsko-saksońskim pograniczu. Studium przypadku” 2) Justyna Snoch: „International role of the European Union as a normative Power” 3) Sławomir Oxenius: „Nacjonalizm w krajach niemieckojęzycznych. Typologia i dynamika nacjonalizmu w Niemczech, Austrii i Szwajcarii w latach 1990-2015”
Kryterium według § 5 pkt 11	Uwagi recenzenta
staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich	Na podstawie „Ankiety...”: 9
Kryterium według § 5 pkt 12	Uwagi recenzenta
wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców	Na podstawie „Ankiety...”: 3
Kryterium według § 5 pkt 13	Uwagi recenzenta
udział w zespołach eksperckich i konkursowych	Na podstawie „Ankiety...”: 4
Kryterium według § 5 pkt 14	Uwagi recenzenta
recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych.	Na podstawie „Ankiety...”: 1) Recenzowanie projektów: 4 2) Recenzowanie w czasopismach: 2

Przedstawienie, jak zostało to wyżej określone, ilościowej oceny dorobku **Kandydata** nie może naturalnie zwolnić recenzującego z przeprowadzenia takiej oceny również w wymiarze jakościowym. Wykładnia bowiem ustawowego terminu „znacznie” zawiera w sobie przecież i ten element. Według pisma przewodniego **Pana dra hab. Ireneusza Pawła Karolewskiego** z 29 czerwca 2016 roku skierowanego do Dyrektora Instytutu Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego, **Pana dra hab. Roberta Alberskiego**, prof. U.Wr. „podstawą wniosku o wszczęcie postępowania o nadanie tytułu profesora jest monografia *The Nation and Nationalism in Europe. An Intruduction* (2011) oraz szereg artykułów opublikowanych w recenzowanych czasopismach w latach 2011-2016”. Tymczasem za najważniejsze osiągnięcie naukowe według „Ankiety osiągnięć naukowych” z 27 czerwca 2016 roku **Kandydat** uznaje wzmiankowaną powyżej monografię oraz swoje wystąpienie w charakterze „gościnnego redaktora specjalnego wydania renomowanego periodyku naukowego *Journal of Common Market Studies* (JCMS)” (s. 14). Ponieważ łączącym obydwa zbiory elementem jest tylko monografia *The Nation and Nationalism in Europe. An Intruduction* (2011), możemy bez obawy popełnienia pomyłki uznać, że intencji **Wnioskującego** przyświecało wskazanie recenzującemu właśnie na nią jako główny składnik swojego dorobku naukowego.

Pierwszy, wyłącznie pobieżny ogląd, pozwala wyluskać cztery znamionujące recenzowaną publikację cechy. Są nimi:

- (a) język obcy, w którym zostało opublikowane przedmiotowe dzieło,
- (b) występowanie dwóch autorów,
- (c) szczupłość monografii oraz
- (c) miejsce i rok wydania.

Aczkolwiek publikacje polskich badaczy w językach obcych nie są już czymś nadzwyczajnie rzadkim w naszej rzeczywistości naukowej, to niewątpliwie nadal zasługującym na uznanie. W tym przypadku również dlatego, że przedmiotowa praca została opublikowana za granicą w Edinburgh University Press. Mimo to większe jednak znaczenie przykładamy do faktu występowania aż dwóch autorów recenzowanej publikacji. Piszemy „aż” dwóch, ponieważ ukazywanie się prac współautorskich nie jest wprawdzie dzisiaj też niczym nadzwyczajnym, to jednak nie sposób zapomnieć, że mowa tu o tzw. książce profesorskiej, w przypadku której za pożądane uchodzi jednoosobowe autorstwo. Jeżeli bowiem wziąć pod uwagę szczupłość pracy (łącznie 223 strony druku), to na każdego z autorów przypada (stosownie do oświadczenia autorów o ich 50% udziale) zaledwie po ok. 110 stron druku. I małą, zapewne, pociechą jest tu argument, że klasyczne już dzisiaj dzieło Hansa Kelsena *Vom Wesen und Wert der Demokratie* (wyd. drugie poprawione) liczy tylko 119 stron.

O wartości – aby odnieść się przynajmniej hasłowo do przywołanego tytułu dzieła Kelsena – recenzowanej tu pracy Ireneusza P. Karolewskiego i Andrzeja M. Suszyckiego musi zatem rozstrzygnąć jej pogłębiona analiza. Rok wydania *The Nation and Nationalism in Europe. An Intruduction*, czyli 2011 nie można uznać w przypadku tej książki za najlepszą rekomendację. Przeprowadzanie analizy w naukach społecznych jest bowiem *ex definitione* nastawione na stan możliwie najbliższy, współczesny badaczowi. Inaczej mamy do czynienia z pracą nie uwzględniającą (co oczywiste) aktualnego stanu badań oraz, co gorsza, z (historyczną) projekcją przeszłego stanu badawczego w przyszłość. Obserwację tę potwierdza kontrola bibliograficzna przypisów, która wykazuje, że tylko w jednym rozdziale recenzowanej pracy *Nationalism in Europe in Practice* (s. 115-165) znajdujemy przywołanie najświeższych – w stosunku do roku publikacji – źródeł z roku 2010, podczas gdy w pozostałych rozdziałach takich odniesień nie ma wcale. Z kolei częstotliwość cytowania w przedmiotowej monografii źródeł z lat 2006-2009, a więc stosunkowo świeżych, wypada nazwać jako więcej niż rzadką. Tym samym otrzymujemy w roku 2016 dzieło ze starannie co prawda przeprowadzoną kwerendą źródłową, tyle tylko, że odkrywczym jałowym, bo w znakomitej większości opartym na źródłach pochodzących sprzed ponad 10 lat.

Przedstawiony zabieg można by – z poznawczego punktu widzenia – uznać naturalnie za badawczo wartościowy, ale tylko wtedy, gdyby Autorzy zakreślili horyzont czasowy swoich badań. Stąd też brak owej cezury czasowej powoduje, że uprawnione jest odnoszenie (wyników) tej pracy także do czasów nam współczesnych, gdy tymczasem na podstawie kontroli przypisów oraz treści (o czym dalej) wiemy, że nie ma to miejsca. To jedno. Drugie zaś to brak operacjonalizacji kluczowych pojęć, którymi posługują się Autorzy. Trudno bowiem o zrozumienie (i porozumienie), gdy nie jest jasne i pewne, jaką treść podkładają piszący pod stosowane w pracy terminy. W badaniach z zakresu nauk społecznych podstawowym bowiem warunkiem poprawności tych badań jest ustalenie, czy desygnatem użytej nazwy jest to, co może być tą nazwą określone. Tymczasem można w pracy stwierdzić dokonanie przez Autorów operacjonalizacji takich pojęć jak naród czy nacjonalizm (s. 4), ale już nie tych pojęć, o których mowa jest w jej celach – regionalizmu czy integracji europejskiej. Tę, nazwijmy ją tutaj, niefrasobliwość terminologiczną szczególnie dobrze obrazuje główny tytuł pracy: *The Nation and Nationalism in Europe*. Mowa w nim jest o narodzie i nacjonalizmie w Europie, którą Autorzy – aczkolwiek pojmują w kategoriach geograficznych – utożsamiają najwidoczniej jedynie z Unią Europejską, skoro obierając w swojej pracy jako *case study* następujące państwa: Belgię, Bułgarię, Niemcy, Wielką Brytanię, Włochy, Łotwę, Polskę i Szwecję (s. 13), tylko o niej mówią (piszą).

Wszystkie te uwagi mają znaczenie, ponieważ powinnością nałożoną przez Ustawodawcę na recenzenta jest udzielenie przezeń odpowiedzi: czy można zgłoszoną pracę kandydata zakwalifikować do kategorii osiągnięć „stanowiących znaczny wkład autora w rozwój [podkreślenie recenzenta] określonej dyscypliny naukowej” (art. 16 ust. 1 Ustawy – Prawa o szkolnictwie wyższym (Dz.U. RP 2011, poz. 455)? Szukając zatem odpowiedzi na pytanie, co jest „znacznym wkładem autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej”, musimy najpierw ustalić, co jest (było) celem/ami recenzowanego tu dzieła. Autorzy już na stronie trzeciej swojej pracy określili je cztery:

- 1) przegląd istniejącej literatury przedmiotu i niejako związane z tym przeglądem przedstawienie nowej, bardziej zróżnicowanej perspektywy badawczej;
- 2) wprowadzenie czytelnika w główne aktualne zagadnienia (kontrowersje?) badań nad narodem i nacjonalizmem;
- 3) zaprezentowanie autorskiego poglądu na systematyzację nacjonalizmów oraz na relacje między nacjonalizmem, regionalizmem a integracją europejską, a wreszcie
- 4) polemika z badaniami empirycznymi nad pojęciem narodu i nacjonalizmu w wybranych państwach.

Nie wdając się w ocenę (nie)zasadności przewijania się wszystkich czterech celów w całości rzeczono opracowania analitycznego (choć bezsprzecznie ze szczególnym naciskiem na cel pierwszy), to przy tak ambitnie wyznaczonych celach pracy (zwłaszcza nr 3), ścieżka metodologiczna okazuje się niespójna, a dobór metod badawczych nader skromny. Kierując się bowiem konstruktywizmem społecznym (s. 9), Autorzy dokonali wyboru kierunku metodologicznego i wskazali jedną metodę badawczą, tj. analizę, którą w zamierzeniu Autorów – o ile nasze domniemanie nie myli – ma być analiza porównawcza. Aczkolwiek narzędzie to wydaje się być adekwatne do wytyczonych celów pracy (zwłaszcza celu nr 3), to nie potrafimy wskazać wniosków, do których Autorzy doszli. Inaczej mówiąc, wprost, aczkolwiek (znaczna) część pracy poświęcona przedstawieniu nacjonalizmów w różnych państwach europejskich nosi znamiona analizy, to zabrakło w niej klarownego zestawienia komparatystycznego, podsumowania i wyciągnięcia wniosków z przeprowadzonego badania. Jaskrawym przypadkiem rozminięcia się z tak określonymi prawidłami metodologicznymi jest rozdział 6, w którym ani *case study* poszczególnych państw nie kończą się refleksją autorską, ani też takiej nie znajdziemy na jego zakończenie. Tymczasem brak takich konkluzji/prognoz nie sposób określić inaczej jak spory mankament pracy i tym samym uznać go za poważne uchybienie warsztatowe, które stawia pod znakiem zapytania swoistą wartość dodaną tak skrojonych metodologicznie badań. Badań, powtórzmy, których rezultaty mają stanowić według woli Ustawodawcy „znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej”.

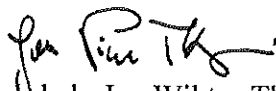
O takim wkładzie moglibyśmy mówić bezsprzecznie wtedy, gdyby Autorzy zaprezentowali uogólnienie analizowanych przez siebie zjawisk w formie modelu, do którego – niczym probierza – można by przykładać/odnieść zachodzące na naszych oczach procesy społeczne. Nie jest to jednak przypadek recenzowanej pracy. W miejsce modelu pojawiają się (teoretyczne) rozważania na temat przyjętego przez Autorów za punkt wyjścia własnych badań twierdzenia o domniemanej erozji państwa narodowego na skutek dezintegracji dotychczas pokrywających się sfer: kulturowej i politycznej, narodu i państwa, czyli twierdzenia będącego odwróceniem tezy Ernesta Gellnera mówiącej o tym, że kluczowe znaczenie dla zrozumienia współczesnego pojęcia państwa narodowego ma zasada integracji kultury i władzy politycznej (s. 166). Już bowiem sam dobór (empirycznej) próby badawczej, czyli ustalenie katalogu państw poddanych analizie w związku z podaną tezą trudno uznać za przekonujący. Oczywiście, można się zgodzić z uzasadnieniem Autorów, że zostały przez

nich wybrane kraje-przykłady „najbardziej kontrowersyjne bądź najbardziej interesujące” (s. 115). Tyle tylko, że Autorzy nie pokusili się o podanie informacji, co pod tymi oboma pojęciami rozumieją i według jakich kryteriów je skonstruowali. A szkoda, ponieważ być może dowiedzielibyśmy się wówczas, jakie to cechy charakterystyczne dla obydwu rzeczonych pojęć Autorzy odnaleźli, a następnie przypisali przykładowo Polsce.

Przeoczenie to staje się przy tym jeszcze bardziej niepokojące, jeśli uwzględnić, że Autorzy podają wprost na tej samej stronie, że „The description of the intricacies of nationalism in these countries does not raise any claim of completeness. Its goal is to offer an overview as an illustration, rather than a systematic analysis”. Jeżeli zatem – jak chcą tego sami Autorzy – rzeczony dobór jest „raczej przeglądem jako ilustracją aniżeli systematyczną analizą”, to trudno w takim przypadku nie podnieść, że mamy tu do czynienia – więcej lub mniej – ale jednak tylko z deskrypcją. I to nie specjalnie obszerną, patrząc na ilość stron przypisanych badanym państwom: Belgia (6), Bułgaria (3), Niemcy (8), Wielka Brytania (6), Włochy (6), Łotwa (3), Polska (6) i Szwecja (4). To być może zresztą tłumaczyłoby, niezrozumiałe z metodologicznego punktu widzenia, umieszczenie w tytule głównym recenzowanej pracy podtytułu: *An Introduction*. Tak, jakby Autorom bynajmniej nie chodziło o zaprezentowanie opracowania analitycznego z jasno określonym celem badawczym, wykorzystaniem w dowodzeniu/argumentowaniu odpowiedniego instrumentarium oraz z wynikającymi z niego rezultatami badania, ale o stworzenie kompendium wiedzy podręcznej, bądź w najlepszym razie podręcznika akademickiego. I aczkolwiek trzeba przyznać, że materiał opisany w książce jest spory i ogólnie rzecz biorąc rozważnie przedstawiony, to pozostaje poza dyskusją, że trudno jest w sposób nie budzący wątpliwości określić, co jest nowatorskim wkładem przedmiotowej książki w rozwój nauk społecznych. Piszący te słowa nie potrafi się przy tym uwolnić od wrażenia, że zamiast analitycznego studium przypadku(ów) ma do czynienia ze szkicem opracowania do badań, które mają dopiero nastąpić.

Konkluzja recenzji

Recenzowaniu przedłożonego przez Pana dra hab. Ireneusza P. Karolewskiego dorobku naukowego towarzyszyły niżej podpisanemu – do czego przyznaje się z całą otwartością – ambiwalentne uczucia. Dla recenzenta nie ulega bowiem wątpliwości znacząca aktywność **Kandydata**, którą ilustruje zestawienie według Rozporządzenia MNiSW z 1 września 2011 roku. Zarazem jednak zastanawia go – czego również nie tai –, że pomimo obfitej działalności publikacyjnej i to do tego tylko w językach obcych (!), nie jest ona odnotowana ani stosownie do kryterium według § 4 pkt 3 (sumaryczny *impact factor* publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports, zgodnie z rokiem opublikowania), ani do kryterium według § 4 pkt 4 (liczba cytowań publikacji według bazy Web of Science), ani wreszcie do kryterium według § 4 pkt 5 (indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science) przywołanego Rozporządzenia. Tak, jakby publikacje **Kandydata** nie istniały w uznanym obiegu naukowym. Szalę łącznej oceny przeważa jednak stwierdzenie, że zgłoszone przez Pana dra hab. Ireneusza P. Karolewskiego dzieło *The Nation and Nationalism in Europe. An Introduction* (2011) jako podstawa wszczęcia w/w postępowania nie stanowi „znacznego wkładu autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej”. Tym samym recenzentowi nie pozostaje nic innego jak stwierdzić, że wymogi Ustawodawcy w rozumieniu art. 26 ust. 1 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz.U. RP 2016 poz. 882 z 21 czerwca 2016 roku) nie zostały spełnione przez **Kandydata**.

Kraków, 16 grudnia 2016

Prof. dr hab. Jan Wiktor Tkaczyński